

Báthori Csaba

Feleségem: Balla Zsófia

– Mint egy álmot, úgy követtem a sötétet. Mint egy vak, a költészet fehér botjával tapogatózva, úgy kerestem a forrást. Én Zsófitól alig ismertem akkor pár sort, de az a pár sor már azt tükrözte, ami vagyok. Mondjuk így: *vezetett*. Utólag megnevezte, mi igazította útjaimat. *Újra, csak újra megtérek. Nem akarok más lenni (félek), mint ami lenni szeretnék. Ahogyan élek, az a hazám*. Engem ez a kijelentés örökre magához kötött. A világító sorok adták nekem a költőt. Messziről bámultam ezt az emblémát, hátrébb vetettem magamban a többi halhatatlant, csak ezért néhány sorért. Akkor még fogalmam se volt, hogy ez a *megtérés* Eliottal függ össze (*Nem remélek új fordulatot*…), mint ahogy arról se, hogy Zsófi nem volt még húszéves, amikor a verset papírra vetette.

…

Kétség nem férhet ahhoz, hogy Zsófi javaslata folytatja és modernizálja Vörösmarty tételét, és valódi erkölcsi értelmet, egyetemes (ne mondjam: katolikus) jelentést ad a régi eligazításnak. Tehát még mielőtt szabad szemmel megláttuk volna egymást az Astoria szálló földszinti halljában, már ismertük egymást, tudtunk egymásról azzal, hogy életünket hasonló elv mentén rendezgettük.

– *És a személyes megismerkedés, az hogyan történt*?

…

Zsófihoz léptem, és átleheltem a nevemet. *Ja, te vagy az, aki a Hölderlin-könyvet írta*? *Meg azokat az emlékezetes Holmi-kritikákat*? Hát ilyen hízelgően kezdődött, és ilyen kerekdeden folytatódott. Találkát beszéltünk meg a New York kávéházban, és emlékszem, december elején már kis sztaniolos műtejcsokis mikulásmütyürt ajándékoztam Zsófinak, és életemből néhány sztorit, tragikus csipetet. Sötét (vagy elsötétülő) szemüveget viseltem… akkor, úgyhogy kiérdemeltem rajongás közben a *szíriai bérgyilkos* epitetont. Soha el nem enyésző szomorúság szorongott Zsófi szemében, soha el nem múló szelídség és esdő okosság.

Új oldalát tudta felfedni azonnali hatállyal és lebilincselő nyíltsággal egy-egy szellemi-lelki görcsnek, más értelmet tudott adni

holt vagy félholt vagy csak elfojtott rögzüléseknek, bántalmaknak, gátlásoknak.

…

És hogy miről beszélgettünk? Gondolhatod: arról, amivel mindketten rendelkeztünk, s ami mindkettünknek hiányzott. A költészetről és a szenvedély történetéről. Zsófi akkor a Wesselényi utcában lakott, az Almássy tér közelében, úgyhogy pár hét után oda kezdtem járni… És hamarosan, 1997 őszén összeházasodtunk a XII. kerületi önkormányzat épületében.

…

Tehát: Zsófi új érzékszerveket növesztett bennem, és csak ezekkel tudtam felfogni azt a szellemi teljesítményt, azt a csak-kicsit-mást, ami mégis majdnem olyan, mint a mienk.

Részletek Báthori Csaba – Füleki Gábor:
Szó szerint minden
című beszélgetés-könyvéből (2. kötet)
Cédrus Művészeti Alapítvány, 2020.